

Cũng Mê Mẩn Đời

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Tang lễ cha cử hành ở nhà thờ Ba ngôi Lutheran theo nghi thức Tin Lành với Mục sư Nielsen làm chủ tế và nhiều người trong họ đạo tham dự. Vòng hoa tươi và vòng hoa cườm do thông gia của cha mẹ và bạn bè của anh em tôi gửi tới phân ưu bày thành một hàng sau linh cữu đặt trước mặt giáo đoàn. Nhà quàn thi hành chi tiết nghi lễ một cách cẩn trọng. Lễ nhà thờ chấm dứt, trước khi di quan, chủ nhà quàn đến trao cho mẹ một cuốn *album* nhỏ chứa hình chụp các vòng hoa và hỏi ý kiến (qua tôi thông dịch),

“Thưa bà, trong các vòng hoa này, bà muốn giữ lại vòng hoa nào?”

“Tôi chỉ cần giữ lại vòng hoa cườm này để ở ngoài mộ ông nhà tôi,” mẹ chỉ tay vào một tấm hình và hỏi, “Các ông định làm gì với những vòng hoa kia?”

“Nếu bà cho phép, chúng tôi sẽ mang các vòng hoa đó tặng viện dưỡng lão.”

“Nếu vậy, ông làm ơn đem tất cả đến viện dưỡng lão. Ông nhà tôi không cần vòng hoa bằng những người sống kia,” mẹ khoát tay.

Tối hôm đó, cả gia đình quây quần quanh chiếc bàn lớn ở nhà mẹ. Tôi kể lại chuyện hồi sáng với lời bàn *Mao Tôn Cương*,

“Cả đời cha chỉ chơi hoa biết nói chứ có bao giờ thèm đếm xỉa tới hoa thực hay hoa cườm.”

Thấy mẹ háy dài tỏ vẻ không bằng lòng, Triết em tôi vội vàng *cứu bồ*; nó chỉ tay vào mẹ,

“Hoa biết nói của cha đây nè – tìm đâu xa!”

“Thằng Triết *ni* giỏi chót mỏ! *Miệng có quai, mắt có đuôi* đích thị là cái thằng *mi*; con Hồng Phúc không mê *tít thò lò răng* được?” mẹ cười chúm chím.

Hồng Phúc là vợ của Triết. Người thiếu nữ dáng người nhỏ nhắn nói năng hoạt bát ấy là cô giáo dạy tiểu học và theo lời Triết, “Chỉ có cái tội thích nói và nói nhiều.” Cô không thể chỉ *ngậm mà nghe* mà phải cong môi cãi,

“Mẹ nói thế chứ anh Triết cũng mê con lắm chứ. Năm rồi, tụi con sang Montréal ở Gia Nã Đại thăm bố mẹ con mới từ Việt nam sang định cư, bố mẹ con nói con có phúc lắm mới được chồng thương yêu và chiều chuộng đến thế.”

“Chứ không phải Phúc cố tình nhỏ nhỏ, ‘Anh Triết lấy cho em Phúc cái này, anh Triết làm cho em Phúc chuyện nọ,’ để trình diễn với bố mẹ à?” Triết đùa với vợ rồi giải thích với mọi người, “Đó là lần đầu tiên Phúc gặp lại bố mẹ từ hồi năm 1975 di tản sang Hoa kỳ với gia đình một ông anh và cũng là lần đầu tiên *tui* ra mắt ông bà nhạc.”

Hồng Phúc khoe với mẹ,

“Bố con trước làm chủ một tờ báo hàng ngày ở Sài gòn nên kho ký ức chứa vô số giai thoại hậu trường chính trị, miền Bắc cũng như miền Nam. Gần một tuần lễ, bố con và anh Triết chuyện trò tâm đắc, và anh Triết nghe được khối chuyện xưa nay ở bên nhà.”

“Trước khi rời Sài Gòn, bố Phúc gặp ông Trần là bạn cũ từ thuở bé ngoài Bắc, hơn 30 năm mới gặp lại. Là người *chấp bút* tiểu sử Hồ Chí Minh và tự truyện của một số nhân vật quan trọng của Việt Cộng (“VC”), ông Trần thuật lại cho bố Phúc nghe rất nhiều chuyện thâm cung bí sử miền Bắc,” Triết nói thêm; ở miền Bắc, “chấp bút” là viết thành văn theo ý bàn của một hay nhiều người khác.

Năm 18 tuổi Trần gia nhập đảng Cộng sản, vào nghề làm báo, và ngay từ bước đầu được Trường Chinh là tổng bí thư đảng và chủ nhiệm báo *Nhân Dân* dẫn dắt. Trần được cử sang Trung Cộng học tại Đại học Bắc Kinh năm năm và trở thành một ký giả nòng cốt của báo *Nhân dân* và một nhà *chấp bút* được đảng ưa chuộng và đề cao. Trần bất ngờ bị xuống chó khi VC chọn theo đuổi tư tưởng Mao Trạch Đông chống “chủ nghĩa xét lại,” tức là chống lại chủ trương sống chung hoà bình do Nikita Khrushchev của Nga đề ra. Trần bị ghép vào tội “chống đảng” vì ủng hộ lập trường Khrushchev và không đồng ý với âm mưu của Mao là “thiên hạ đại loạn, Trung hoa được nhờ” và muốn phát động chiến tranh “đánh Mỹ tới người Việt cuối cùng.”

Trần bị đày đi “cải tạo lao động” rồi được cho làm báo trở lại nhưng với ba điều kiện: Không được ký tên Trần; chỉ viết về nông nghiệp và không được viết về anh hùng, chiến sĩ thi đua, hay *cấp ủy cao* (ban chấp hành trung ương đảng); và không được ở gần thanh niên “bởi lẽ sẽ đầu độc họ.” Năm 1976, sau khi VC chiếm trọn miền Nam, Trần bị khai trừ khỏi đảng.

* * *

Năm 1953, khi VC khởi động cuộc Cải cách Ruộng đất (“CCRĐ”), Trần được giao nhiệm vụ viết bài tuyên truyền trên báo *Nhân Dân*. CCRĐ chính thức nổ pháo hiệu đầu tiên ở xã Dân Chủ thuộc tỉnh Thái Nguyên nằm trên Quốc lộ 1 lên Lạng Sơn. Nạn nhân là bà Nguyễn Thị Năm, tức Cát Hanh Long, là nhân sĩ tên tuổi thường họp với ông Hồ và các lãnh tụ khác. Nay bà là “địa chủ phản động và cường hào gian ác, lợi dụng tiếng thân sĩ để phá hoại cách mạng và kháng chiến, và có nhiều nợ máu với bần cố nông.” Với tư cách báo chí, Trần không đến nơi đấu tố và viết bài theo lời kể của anh cán bộ do Trường Chinh cử đi mà chi tiết đã được xào nấu thêm nếm tận tình.

Để phối hợp với các bài báo của Trần, ông Hồ gửi đến bài “Địa chủ ác ghê” ký tên tắt là CB. Trong các buổi đấu tố, ông Hồ bịt râu đến dự một buổi và Trường Chinh đeo kính dâm dự đến tàn cuộc. Ông Hồ phải bịt râu để cải trang, vì bộ râu dài của ông đã trở thành nhãn hiệu độc quyền của “Bác.” Trường Chinh cấm người khác để râu dài vì,

“Anh để râu, dân cứ lầm anh là *Bác*, mà chào anh *Bác* ạ, thì anh lại cười.”

“Nhân dân” đấu tố xong, du kích giải bà Năm đi và dùng súng tiểu liên giết chết. Một cán bộ được phái đi mua hòm, nhưng được lệnh mua hòm tồi nhất và không được tiết lộ là mua chôn địa chủ, sợ như thế sẽ đề cao uy thế địa chủ. Chiếc hòm mua được quá nhỏ, xác bà không thể vào lọt. Mấy tên du kích bèn đặt xác bà nằm ngang trên miệng hòm rồi nháy lên, vừa giã khiến xương kêu răng rắc vừa hô,

“Chết còn ngoan cố này, ngoan cố nổi với các ông nông dân không này?”

Cùng năm đó, trong chiến khu, Trần gặp Nông, một cô gái người Nùng khá đẹp quê ở Cao Bằng và được cho biết cô là con nuôi của ông Hồ. Sau đó Trần lấy đại họ Hoàng ghép với tên cô làm tên tác giả của vài bài báo nhỏ. Năm sau, Trần đi dự lớp tổng kết CCRĐ và gặp lại Nông tại khóa học. Mỗi bữa ăn tập thể trong nhà ăn, hai người kiếm cách ngồi cùng bàn để lại cùng xuống suối rửa bát đĩa và nấn ná chuyện trò. Buổi chiều đầu tiên gặp lại, bên suối, Trần nói,

“Sau khi gặp Nông năm ngoái, mình có ký tên là Hoàng Nông lên báo.”

Nông e thẹn đỏ bừng mặt và lóng cọng làm rơi chiếc muống xuống cỏ. Trần cúi xuống nhặt và ngược lên hỏi, “Cho nhé?” Nông cúi đầu, và Trần cất muống vào ba lô. Khóa học bắt đầu chừng hơn một tháng thì ông Hồ đến nói chuyện với học viên. Trong nhà ăn, Trần đứng đối diện với *Bác*, cách một bàn ăn bằng nửa dài, sung sướng ngắm Nông cười rạng rỡ đứng bên cạnh *Bác*, và mơ tới ngày làm con rể *Bác*. Trần gần như ngã sục khi, cuối phần thăm hỏi học viên, ông Hồ quay sang Nông ra lệnh,

“Cô bé này về. Chứ biết gì mà đi đấu tranh?”

Từ đó hai người không gặp nhau. Chiếc muống kỷ vật, Trần giữ trong ba lô mang theo bên mình cho đến một đêm trăng mờ đi qua ải Nam Quan trên đường sang Trung Cộng du học. Phải vứt bỏ mọi thứ mang dấu vết Việt nam để người ngoại quốc không biết có du học sinh đến Trung Cộng. Trần hủy bỏ thư từ, sổ tay, nhật ký, ảnh, đồ dùng, và quần áo rồi búi ngủi đặt chiếc muống lên đỉnh dây cây lạc tiên (cây chùm bao) ngập bụi trắng xóa bên đường.

Một buổi chiều giữa năm 1957 Trần có việc đến dinh chủ tịch của ông Hồ. Trước khi ra về, Trần bất thần nhớ tới Nông và hỏi mấy người lính gác đứng tuổi; họ trả lời,

“A, cô Nông ấy hả? Lấy chồng rồi. Chồng lái xe. Nhưng chết rồi!” “Lái xe” là tài xế; miền Bắc dùng luôn động từ “lái xe” làm danh từ thay vì phải nói “người lái xe” hay “tài xế” vì bắt chước tiếng Tàu vốn rất lười thối về ngữ pháp.

“Ồ, sao trẻ thế mà chết?”

“Về quê Cao Bằng bị ô-tô đè.”

“Khổ, sao lại thế!” Trần bàng hoàng kêu lên, lúc ấy chưa biết tình tiết đồn quanh cái chết tang thương của Nông.

Thực ra Nông không phải là con nuôi ông Hồ. Cuối năm 1954, cô và cô em họ tên Nghệ tình nguyện làm hộ lý (y công) trong một đơn vị quân nhu. Được mấy tháng thì ủy viên trung ương đảng cầm đầu cục Quân nhu đến gặp Nông nói chuyện vài lần và đầu năm sau, cho xe đón Nông về Hà Nội “phục vụ *Bác Hồ*.” Về Hà Nội ở trên gác căn nhà số 66 phố Hàng Bông, Nông xin cho Nghệ về theo để giúp việc cho Nông. Theo lời Nghệ kể lại,

"Lãnh đạo không cho chị Nông ở với *Bác* trong chủ tịch phủ nên giao chị cho ông Trần Quốc Hoàn bộ trưởng bộ Công an 'quản lý,' và ông thường hay đến thăm lom. Chị Nông sinh con trai, *Bác* đặt tên Trung, em có nhiệm vụ bế cháu, và chị Nông tỏ ý muốn chính thức hóa cuộc hôn nhân với *Bác*."

Không dè "ý muốn chính thức hóa" ấy là bản án tử hình của Nông. Nhưng trước khi ra tay sát hại, ông bộ trưởng tiếc của đời, thừa cơ hưởng thụ thân xác người thiếu phụ vô tội. Một hôm đến nói chuyện vu vơ một hồi, Hoàn dờ dề kéo Nông vào cái phòng nhỏ định hãm hiếp. Nông ú ớ la lên, và Nghệ hoảng sợ tru tréo. May lúc đó ở nhà dưới có người lên tiếng xôn xao, ông sợ bỏ Nông ra và rút súng lục dọa:

"Chúng mày im mồm, không ông cho chết hết."

Hoàn xuống thang và ra xe hơi chuồn thẳng. Mấy hôm sau ông lại đến, lên gác, đi thẳng vào phòng, và ôm ghì Nông hôn tới tấp. Nông xô ra,

"Không được hôn, tôi là vợ ông chủ tịch nước."

"Tôi biết bà to lắm, nhưng tính mạng bà nằm trong tay tôi," ông cười sảng sặc.

Gí súng vào ngực Nông, Hoàn rút ra sợi dây dù thắt sẵn thòng lọng tròng vào cổ cô, kéo cô lên giường, và lột hết quần áo cô ra ngắm nghía rồi hãm hiếp. Nông xấu hổ lấy tay che mặt, ông kéo tay cô,

"Thanh niên nó phục vụ không khoái hơn ông già hay sao mà lại còn vờ làm gái?"

Tuần sau, chiếc xe *com-măng-ca* công an quen thuộc đón Nông sang gặp ông Hồ; *com-măng-ca* là xe vận tải hạng nhẹ do GAZ tức là Xưởng Xe hơi Gorkovsky của Nga xô chế tạo. Sáng hôm sau, công an đến báo cho Nghệ biết Nông đã chết vì tai nạn lưu thông, Nghệ vội vàng vào nhà thương Phủ Doãn thăm xác chị và được xem biên bản khám nghiệm tử thi. Bác sĩ ghi cơ thể nạn nhân không có dấu hiệu gì cho thấy cái chết do tai nạn xe hơi gây ra; khám toàn thân chỉ thấy vết nứt trên sọ, có thể đầu bị trùm chấn rồi đập bằng búa. Nghệ vội chạy về quê Cao Bằng kể hết mọi chuyện với người chồng sắp cưới là một thương binh. Vài tháng sau, Nghệ bị giết, xác nổi lên ở cầu Hoàng Bồ trên sông Bằng.

Tuy nhiên, không hẳn người bạn chẵn gối nào của ông Hồ cũng bị kết liễu bi thảm như Nông. Chuyện kể rằng người bạn họa sĩ thân thiết của Trần tên Kế ngày ngày đến vẽ chân dung ông Hồ. Một chiều Kế về sớm hơn thường lệ và giải thích,

"À, cái Lan tự nhiên mang ba lô, chặn chiếu đến chỗ ông cụ, tở được xua về sớm."

Vài tháng sau, Kế lại về trễ như cũ. Trần hỏi tại sao thì Kế nói,

"Cái Lan không đến nữa. Chắc máy cụ yếu. Hay cụ muốn tống đi để tìm món lạ."

"Cái Lan" là Phương Lan, tỉnh ủy viên Tỉnh ủy Thanh Hóa. Trông "kháu" nhất trong số các nữ cán bộ trẻ, cô được chọn để dâng lên cho ông Hồ khi lãnh đạo đảng có ý kiến là *Bác* cần có vợ để giải quyết sinh lý cho sức khỏe điều hòa. Sau mấy tháng "phục vụ *Bác*," cô đặt vấn đề phải có hôn nhân đảng hoàng. Tuy không được cho làm bà chủ tịch, cô được giữ lại Hà Nội và bổ nhiệm làm thứ trưởng bộ Thương binh.

“Bác Hồ kính yêu” cũng dâm dục, cũng khoái vầy cuộc mây mưa, và cũng lụy vì đàn bà như bao
gã đực rựa buông tuồng khác. Giống như trong câu ca dao,
*Văn chương chữ nghĩa bề bề,
Thần l... nó ám cũng mê mẩn đời.*

Nguyễn Ngọc Hoa
Ngày 22 tháng Sáu, 2022